

2024. december 6., péntek – Mt 9,27-31
Azon a napon a vakok szemei látni fognak

Az evangéliumi jelenetben szereplő két vak hallott Jézusról – Jairus lányának feltámasztása után vagyunk –, és kitartóan követték őt a gyógyulás reményében. (Úgy képelem, *egymásnak is segítettek*, így ketten együtt járva). Dávid Fiához kiáltoznak, így mennek utána a sötétségben élve, a fényre vágyakozva.

Jézus a hitüket firtatja, pedig a kitartásuk elég lehetne bizonyítéknak.

*Ki kell mondani, amit hiszünk, és Jézus segít, hogy megnyíljon a szemünk, ha **valóban** hiszünk („Legyen a hitetek szerint!”).*

A gyógyulás után – hiába kérte Jézus –, *nem tudták magukban tartani*, hogy csoda történt velük. Mert tele volt a szívük hálával.

Vajon én hálás vagyok-e a mindennapok csodáiért? Továbbadom Jézus örömhírét?

Most, hogy írom a gondolataimat, október van, a látás hónapja. Különösen sok szó esik a szemünkről, a látásról. *Fontos a tisztánlátás!*

A mindennapokban versenyeznek a figyelmünkért az információk, a látnivalók.

Nehéz kiválasztani, mi az, amit érdemes meglátni, és mi az, amit nézni sem kéne.

Uram, tisztítsd meg a látásomat, és magam is igyekezni fogok, hogy jó felé nézzek, és azt jól lássam!

Aczél Márti, Halásztelek

